

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov : **1/ Ing. J. F. F.**, bytom B., **2/ P.F.**, spol. s r.o., so sídlom v B., proti žalovaným : **1/ Ing. K. P.**, bytom B., **2/ Ing. K. P. – V.**, so sídlom v B., **o peňažné plnenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17 C 47/1996, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2010 sp. zn. 2 Co 213/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného 1/ **o d m i e t a** .

Žalobcovi 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. januára 2009 č.k. 17 C 47/1996-409 zamietol žalobu žalobcu 1/, ktorou sa domáhal voči žalovaným zaplata sumy 1834, 88 Eur (55 277,50 Sk). Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 20 086,38 € (605 122,23,-- Sk) spolu s úrokom z omeškania 17,6% ročne od 1. marca 1996 do zaplata do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobcu 2/ zamietol. Ohľadne trov konania uviedol, že v súlade s § 151 ods. 3 O.s.p. o nich rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný 2/ nie je pasívne legitimovaným voči žalobcovi 1/. Jeho žalobe voči žalovanému 2/ preto nebolo možné vyhovieť. Rovnako nevyhoviel ani žalobe žalobcu 2/ podanú voči žalovanému 2/ pre nedostatok právneho základu. Právny vzťah žalobcu 2/ a právnej predchodkyne žalovaného 1/ posúdil ako vzťah vyplývajúci zo zmluvy o dielo uzatvorenej na rekonštrukciu nehnuteľnosti so žalobcom 1/, na základe čoho „žalobca 2/ mal vedomosť o tom, že je povinný plniť, plnil svoj vlastný záväzok a právna predchodkyňa žalovaného 1/ bola oprávnená plnenie prijať“. Žalobe však vyhovel len do sumy 20 086,38 €, keď nárok žalobcu

2/ uplatnený nad túto sumu považoval za premlčaný. Keďže žalovaní sa premlčania dovolali, v tejto časti žalobu zamietol. Priznanie úroku z omeškania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. marca 2010 sp. zn. 2 Co 213/2009 na odvolanie žalovaných rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie, náležite zistil skutkový stav veci a rozhodnutie aj podrobne odôvodnil. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, z ktorého dôvodu jeho rozsudok považoval za vecne správny. K námietke žalovaných, podľa ktorej im okresný súd prejednaním veci v neprítomnosti ich zástupcu odňal možnosť konať pred súdom uviedol, že bolo povinnosťou právneho zástupcu žalovaných v prípade dôležitého dôvodu brániaceho mu ustanoviť sa na pojednávanie, tento dôvod nielen súdu oznámiť, ale aj preukázať, čo zástupca žalovaných neurobil. Považoval preto túto námietku za neopodstatnene podanú.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný 1/. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že nesprávnym postupom okresného a odvolacieho súdu došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Okresný súd nesprávne postupoval, keď posledné pojednávanie neodročil a vec prejednal bez prítomnosti jeho právneho zástupcu, hoci neúčast' na tomto pojednávaní jeho právny zástupca vopred ospravedlnil a požiadal o odročenie pojednávania. Okresný súd postupoval nesprávne aj v tom, že nedal žalovanej strane možnosť vyjadriť sa k novej právnej kvalifikácii. Jeho povinnosťou bolo upozorniť žalovanú stranu, že hodlá zmeniť právnu kvalifikáciu uplatneného nároku a tak umožniť žalovanej strane k zmenenej právnej kvalifikácii sa vyjadriť, prípadne umožniť jej predkladať dôkazy. Ak tak okresný súd neurobil, žalovaná strana nemala možnosť reálne a efektívne právne a skutkovo argumentovať. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že oba rozsudky súdov nižších stupňov sú založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave a že spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobca 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalovaný 1/ napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil v odvolaní napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci

podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. K takýmto právam patrí napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol bez prítomnosti jeho právneho zástupcu, hoci sa vopred ospravedlnil a požiadal o odročenie pojednávania treba uviesť, že odvolací súd správne uviedol, že ak účastník (jeho zástupca) ako prekážku neúčasti na pojednávani uvádza práceneschopnosť z dôvodu vopred plánovanej operácie, nestačí konajúcemu súdu iba oznámiť dôvod neúčasti na pojednávani, ale je povinný súčasne k žiadosti pripojiť dôkaz o tejto skutočnosti. V opačnom prípade nie je splnená jedna zo základných podmienok preto, aby súd žiadosti účastníka (jeho zástupcu) o odročenie pojednávania vyhovel.

V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že právny zástupca ospravedlnil podaním z 29. decembra 2008 svoju neúčasť na pojednávani 14. januára 2009 z dôvodu, že v dňoch 8. a 9. januára 2009 so podrobí operácii šedého zákalu, s čím bude súvisieť predpokladaná týždenná práceneschopnosť. Žiaden doklad preukazujúci túto skutočnosť súdu do termínu pojednávania nedoložil. Nemožno preto vyčítať okresnému súdu, ak tejto žiadosti nevyhovel a vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti zástupcu žalovaného 1/. Navyše, okresný súd na tomto pojednávani žiadne dokazovanie nevykonával, pričom právna zástupkyňa žalobcov v svojom krátkom prednese neuviedla žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by sa žalovaný 1/ nemal možnosť vyjadriť. Okresný súd preto týmto procesným postupom nekonal v rozpore s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p., prípadne s ustanovením § 123

O.s.p. a teda neodňal žalovanému 1/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K tvrdeniu dovolateľa, že súdy nedali žalovanej strane možnosť vyjadriť sa k novej právnej kvalifikácii a teda, že žalovaná strana nemala možnosť reálne a efektívne právne a skutkovo argumentovať, treba uviesť, že v posudzovanej veci sa o takýto prípad nejedná. Žalovaná strana, pokiaľ nesúhlasila s právnym posúdením veci okresným súdom, mala totiž možnosť podať proti tomuto rozsudku odvolanie. V tomto procesnom úkone mala možnosť vyjadriť sa k právnemu posúdeniu veci okresným súdom, mala možnosť skutkovo aj právne argumentovať, čo aj urobila. Mala teda reálnu a efektívnu možnosť ovplyvniť samotný výsledok v spore. Týmto postupom okresný súd (a ani odvolací súd) neodňal žalovanému 1/ možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti napokon treba uviesť, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou žaloby, čo znamená, že je vecou súdu, ako právne posúdi žalobcom uplatnený nárok a že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku pre súd prvého stupňa nevyplýva povinnosť pred rozhodnutím vo veci samej upovedomiť účastníkov, že mieni vec právne kvalifikovať odlišne od právnej kvalifikácie urobenej účastníkom konania.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného 1/ smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 1 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Dovolací súd nepriznal žalobcovi 2/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová